

Poslední písmeno nade dveřmi tety Sofie už je dopsáno. Nahoře začaly odbíjet zvony zakončující pohřeb. Až dobijí, Miroslava tu bude uvězněná navěky. Neudrží se a začne usedavě plakat.

A to je voda na mlýn Doni Josefíny. Přijede na křesle ještě blíž a smíchy se může zbláznit. Přemůže ji zlá radost, celé tělo se jí jenom třese a pusu má dokořán od ucha k uchu. Ale najednou Doňa Josefina cítí, že je něco špatně. Už se nechce smát, ale prostě to nemůže přemoct, jako by ji někdo držel za koutky pusy a nechtěl je pustit zpátky. A pak to přijde. Jak vyrazí další gejzír smíchu, neudrží už Doňa Josefina v puse svoje umělé zuby. Ty vyskočí mohutným obloukem ven, smějí se dál, cvakají a poskakují po zemi. Toho si ale nevšimne kočka Doni Josefíny a zuby už jsou u ní a najednou cvak! Zakousnou se přímo do ocasu milé kočičky. Ta se hrozně lekne, divoce vymňoukne, začne skákat jako šílená a mlátí ocasem ve snaze zbavit se toho strašného chrupu. Ale zuby se jí drží pevně a kočka lítá jako smyslů zbavená, honí dokola vlastní ocas, ale zuby se ne a ne pustit.

Teta Sofie to pozoruje a je vidět, jak se jí rozsvěcují oči. Takovouhle legraci hned první den v zemi mrtvých tedy nečekala. Jak už byla předtím rozesmátá, tak teď už se smíchy skoro nemůže udržet na nohou. Dokonce i Miroslavu to přemůže a ještě uplakaná se taky začne usmívat. Jenže pozor, zvony už pomalu doznívají! Když tu si najednou Silák všimne něčeho, co ostatní přehlédli. Řehtající se tetě Sofii se už oči jenom lesknou a ona pořád ne a ne přestat, už skoro nemůže popadnout dech, ohýbá se v pase a v tu chvíli jí z oka najednou vytryskne slza. Slza smíchu. Silák jenom fascinovaně nastaví dlaň.

